

— никой не знаеше. А бѣ хубаво, красиво мѣсто. Зелена и сочна трѣва се зеленѣеше, но овчаритѣ твърдѣ не го обичаха. Редко, закривила овца нататѣкъ се връщаше здрава — не ухапана. Имаше много змии и всички го отбѣгваха. Тамъ змия ухапа и овчарчето Горчо. Умрѣ то и го погребяха.

Една вечерь, слѣдъ погребението, заприказваха въ кръчмата за „Градището“.

— Да ви кажа ли азъ, не е току тѣй залудо, дѣто това мѣсто има толкова змии, — започна дѣдо Стайко най стариятъ въ селото.

— А за какво е, дѣдо, — запитаха изведнажъ нѣколко гласа.

— Чуль съмъ отъ стари хора, — продължи стареца, — че тамъ къдѣто има много змии имало царска азна*) закопана, та я пазили.

— Дали истина, дѣдо, — извика Рашко Бързакътъ, който отдавна скиташе нощъ, копаеше тукъ тамъ и търсѣше иманье

— Па ще лъже ли стареца, — отговори му нѣкой близки до него.

Рашко полека и незабѣлѣзано се измъкна изъ кръчмата. Сжщата нощъ още той нарами копачъ и лопата, отиде на „Градището“ и копа, рови цѣлата нощъ. Изморенъ и капналъ слънцето го огрѣ всрѣдъ купове камъни и земя. Върна се у дома, но съ твърдо рѣшение:

— Довечера пакъ! . . .

Койчо пѣдарьтъ, който бѣ чуль всичкия разговоръ въ кръчмата, нарочно обиколи сутриньта край „Градището“ и остана като гръмнатъ.

— Брей дяволъ да ме вземе, изпрѣварилъ ме нѣкой! — извика той . . .

Поогледа изкопаното, убѣди се, че още нищо не е намѣрено и веднага се върна у дома си. Нагласи копачъ, лопата и тръгна.

Той обиколи по криви пѣтеки, за да не срѣщне хора и стигна на „Градището“. Слънцето залѣзваше и съ послѣднитѣ си лъчи позлатяваше върховетѣ на дърветата и баиритѣ. . .

*) Азна — богатство — съкровище.